

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

A méhészetre vonatkozó közlemények
a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez
címzendők.

Kolozsvár, (Belmagyarutca 2. sz.)

Rendes tagok 2 frt, körli tagok 1 frtot

fizetnek,

melyért a „Méhészeti Közlöny“-t
ingyen kapják.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Olvasóinkhoz!

A »Méhészeti Közlöny« t. olvasói már értesültek arról, hogy a szerkesztői tollat, melyet két év előtt igen tisztelt méhésztársaim osztatlan bizalma folytán, lapunk jeles első szerkesztője és megalapítójának, Bodor László barátunknak kezéből átvettem, szemeim elgyengülése miatt, őszinte sajnálatomra, le kell tennem.

Midőn ebbeli elhatározásomat meg kellett állapitanom, lapunk jövőjét oly kézben kívántam látni, melyben jó akaratot és tchetséget az ügy iránti szeretet és lelkesedés egészitnek ki. — Hálás köszönetet mondok azért e helyen Bodor László barátunknak, hogy mig egyfelől engemet megnyugtatott, addig az egyletet újabb elismerésre kötelezte, midőn a tollat ismét elfogadta tőlem.

Fogadják továbbá hálás köszönetemet azon igen tisztelt tagtárs urak, kik nekem a munkát hathatós közreműködésük által kedvessé és könnyűvé tették s kérem, tartsanak meg továbbra is jó emlékezetükben.

Kolozsvár, 1892 december 15.

Turesányi Gyula.

Közgyűlési meghívó.

Egyletünk évi közgyűlését 1893 január 29-én — vasárnap — d. u. 3 órakor tartja az erd. gazd. egylet bel-közép-utca 11. sz.

alatti helyiségében (gr. Mikó-palota), miről egyletünk helyt lakó és vidéki tagjait avval a tiszteletteljes kéréssel értesítjük, miszerint a jelzett helyen és időben minél számosabban megjelenni sziveskedjenek.

A gyűlés rendje:

1. Elnöki megnyitó beszéd.
2. Az igazg. választmány évi jelentése Szentgyörgyi Lajos főtitkár által.
3. Pénztárnoki jelentés az 1892-dik évi bevételekről és kiadásokról.
4. A pénztárvizsgáló-bizottság jelentése az 1892. évi zárszámadásokról.
5. Az 1893. évi költségvetés megállapítása.
6. Tisztviselői és igazgató vál. tags. helyek betöltése.
7. Indítványok.

Az »Erdélyrészi Méhész-Egylet« igazgató választmányának Kolozsvárt, 1892 december 10-én tartott üléséből.

Br. Bánffy Ernő,
egyl. elnök

Szentgyörgyi Lajos,
egyl. főtitkár.

Mire mentem a Neiszer-féle kaptár és kezelés-móddal?

(Vége.)

Z. úr azt mondja: »Vidékünk a méhtenyésztésre sem valami kitünő s a rajok általában nem gyűjtenek elég téli élelmet«, ez ugyan baj, de a mint már említettem volt, lehet ezen mézelő növények meghonosítása által segíteni. Nagyon csalatkozik a méhész, ha azt várja, hogy a Neiszerkaptár magától telik meg mézzel! — Ha pedig »hiába raktam mindannyiszor a fiasítást a mézkamrába, azt ott kiköltötték ugyan a méhek, a kijárók ott vesztgeltek, de többre nem haladtak« föllállítását elfogadom, akkor is a t. tagtárs úr sikertelenségeinek okát nem a kaptár, de a család gyengeségében látom.

Egy közeli, alig negyedórányira lakó szomszédom az idén, midőn nálam egy család $23\frac{1}{2}$ kl. mézfölösleget adott, mézhiányról panaszkodik, népei gyengék, telelésre képtelenek, még pedig a

Budapestről rendelt egyleti három sorkeretű kaptárakban. Mig nálam egy család hatszor került pergetés alá, nála az egyleti kaptár méztere üresen maradt. De ne higgye senki, hogy azért, mert kaptára egyleti, — nálam ilyen is jól fizetett — de azért, mivel népei gyengék, ennek pedig ő maga az oka.*

Egyik méhész-parancsolat így hangzik. »Igyekezzél népeidet idejében erősekké tenni«, ha ezt elmulasztjuk, nincs e világon kaptár, mely rajtunk segítsen! Nem az elfogultság és hiúság szól belőlem, daczára, hogy Neiszer híve vagyok, — de a tapasztalat, melynek okszerűsködésem kezdetén ép úgy megadtam az árát, mint t. tagtárs úr!

Egy példabeszéd azt mondja: »saját kárán legjobban tanul az ember«; én is tanultam és tudom, hogy nem csak ezen, a méhészetre áldott virányu hazánkban, melyben Hontmegye is bent van, de Helvéciában is lehet sikeresen méhészkedni!

Arról panaszkodik t. tagtárs úr, hogy Neiszerkaptáraiban 6—8 kl. méz 16—18 keretre volt elosztva s ezáltal a betelelés lehetetlenné vált; elhiszem azt, de próbálja meg t. tagtárs úr az egyleti kaptárak felül levő mézterét többször pergetni, meglátja, hogy az egyleti kaptár költő-, — tehát telelő- — terében 20 kereten lesz megosztva a még kevesebb méz, valahányszor csak rosz mézév van.

A mult 1891-ik esős évben esett meg velem, daczára a rosz, nedves időnek, méheim szépen gyűjtöttek, volt dolga a pergetőnek, az egyleti kaptárak mézterét négyszer üritettem volt ki pergetés céljából azon hiszemben, hogy a költőtér husz keretén elegendő téli élelmet találok, de nagyon csalódtam, mert vajmi kevés méz volt benne.

Daczára ennek nem azt állítom, hogy az egyleti kaptár rosz, de azt teszem jövőre, hogy először a méheknek és csak azután a méhésznek jusson az édes nedüből.

A téli készlet eldarabolása minden kaptárban meggátlandó. Én ezt azáltal érem el, hogy a mézhozam vége felé nem pergetek, (egyletiben a méztért is elzárom), e helyett rendezem a téli fészket, az elválasztó deszkát eltávolítva, a két keretsort összeköttetésbe

* Az erős törzset hangsúlyozzuk mi is, — tekintet nélkül a kaptárra — mert ez a jó mézelés egyik főfeltétele. Szerk.

hozom olyannyira, hogy a felső keret alsó lécze az alsó keret felső léczére állittatik, így kapok a felső keretsorban teljesen lepecsételt mézkereteket, mert az anya a méz által az alsó keretsorra szorit-tatik. Megjegyzendő, hogy kereteim magassága csak 20 centimeter s így a kaptár belső térfogata az eredeti Neiszerkaptárénál kisebb, mindazáltal egészséges anyával bíró törzs nálam soha sem volt népszegény.

Sajnos, de való, hogy számos méhész a Neiszer-féle kaptár és kezelésmódtól megtagadja a képességet is arra, hogy belőle használható kaptár válhatnék, mások ellenben elhinnék ezt, de daczára a reáfordított fáradságnak, nem bírják ezt elérni. — Miért? erre könnyű a válasz. Az elsők közé sorozom a kaptár feltalálók táborát, kik — a mi természetes is — saját találmányukat magasz-talják, másrésről ott az okszerű kezelés hiánya vagy legalább hibás volta s ez az, a mi a méhésznek nemcsak boszuságot, de kárt is okoz. A kár bizony nem kedves senkinek s többnyire en-nek hatása alatt kerül napvilágra a sujtó ítélet.

Azon ohajjal zárom be soraimat: legyen közös elvünk az okszerű kezelés — bármily kaptárban — kinek-kinck tetszése szerint. Azután legyen ki-ki hite szerint boldog.

Menguszfalu, 1892 november 1-én.

Danis János.

Nehány szó a nagy vagy hosszú keretekről és még más valamiről.

Az Erdélyrészi Méhész-Egylet szaklapjának ez évi deczemberi számában említés van téve a nagy vagy hosszú keretekről, a mely-ben azon méhészek, kik ezeket használták, arról szerzett tapasztalataik közzétételére vannak felkérve. Nos, nekem már 4 év óta van egy méhtörzsem, mely csupa nagy kereteken épített. Ennek felül is, alól is 2 sorban 20 nagy kerete van. Ezekben a nagy keretekben nálam nem egy folytában építenek a méhek. A keretet középen, félkeret magasságban. egy deszkácskával két egyenlő részre osztom. Teszem ezt azért, hogy a sejt könnyen ki ne dül-hessen.

A nagy keretek illetén alkalmazását mindenkinek melegen ajánlom; egyeseken azonban, kisebbekkel, félkerettel keverve, nem.

A nagy kereteken a méhek mindig igen kitünően telelnek, ezeken a népesség sokkal jobban fejlődik, mint a félkereten és bármely más kereten. A nagy népesség igen fontos tényező a méhészre; nézetem szerint csak ott lehet sok méz, a hol nagy a népesség.

Arra, hogy az anya a nagy kereteken annyira kiterjeszténé a költést, hogy azt a nép nem lévén kellőképp fedni és védeni képes, meghül, esetet még sohasem láttam. Ezen törzsem képes minden évben egy múrajt és mintegy 10—12 kilo mézet adni.

Egyébiránt egy kis raj aránylag nagy térben sokkal jobban érzi magát, mint egy nagy raj kis térben, ezt bizonyítják az erdőkben szana-szét, az odvas fákbán talált méhek. Nem kell a méhésznek mindig a maga kényelmét, könnyebbségét keresni; én legalább a félkeretek alkalmazásában csakis ezt látom, nem pedig a természetszerűséget

Világos a fennebbiekből, hogy a nagy keret sokkal jobban megfelel a méh természetének, mint bármely más keret.

Legyen szabad nekem végül a Neiszer-rendszer felett folyt vitára néhány megjegyzést tennem.

Én nagyon köszönöm Neumann urnak a védelmét, de a dolog nem egészen úgy állott nálam, a mint ő írta. Az egésznek a magyarázata az, a mint már Záborszky urnak megírtam. Én tavaly türelmetlenségemben tulságosan fokoztam a szaporitást. Ilyen rossz, hibás kezelés mellett nem a Neiszerkaptár népei, de bármely más kaptárban is, így a sokat dicsért egyleti kaptárban is meggyengültek és tönkre mentek volna. Én be merem vallani hibámat. Ehhez járultak az igen nagymérvű, késői rajzás, melyet megakadályozni nem sikerült. Erre rá jött a július 4 heti esőzéssel. Nyár derekán kénytelen voltam, rövid idő alatt, többször helyet cserélni, ez is kárt tett bennök. Végül pedig a kaptárok is sok tekintetben kifogásolhatók voltak, melyeket az idevaló asztalossal készíttettem el pénzkimélés céljából. Mindebből én azonban nem következtetem Neiszer rendszerének helytelenségét.

Ezen kijelentéssel tartozom önmagamnak, a méhészközönségnek és végül az igazságnak!

Losoncz-Apátfalú, 1892 decz. 1.

Prónay Albert,
nagybirtokos.

Suus cuique mos

vagyis magyarul

Mindenkinek meg van a maga szokása.

Midőn Sötér úrnak „*Mit tartunk a Neisser-kaptár és kezelési mód felől*” s azután Záborszky úrnak „*Mire mentem a Neisser-féle kaptár és kezelési móddal*” című cikkeikre nézve megírtam véleményemet s óhajtásaimat, eszem ágában sem volt az illető cikkek iróinak személyét megtámadni. Hiszen személyesen sem őket, sem Neisser és Prónay urakat nem ismerem s épen semmi okom sincs személyeik iránti rokon- vagy ellenszenv táplálására. Hanem néztem szerint nem helyes állításaiknak tarthatatlanságát kívántam kimutatni s azért fordultam általánosan az értelmes és úgy gyakorlati-, mint elméleti képzettséggel bíró méhészekhez, hogy e tekintetben bővebb, a természet törvényeinek megfelelően elrendezett s gondosan végrehajtott kísérletek alapján gyűjtött megfigyelési adatok közlésével a méhészet s különösen hazai méhészetünk haladását elősegíteni legyenek szívesek, a mit csak a körülmények alapos, pártatlan s kimerítő teljes közlése által lehet elérni.

A mit pedig az illető cikkekben mint nem alapost, vagy épen helytelent felemlítettem, tettem csupán azért, hogy figyelmessek arra is, a mit kerülnünk kell, ha a közügynek, esetünkben hazai méhészetünknek valóban hasznára lenni akarunk.

Én részemről szeretek tanulni s ha oly állítással találkozom, melyre nézve kételyeim vannak, nem sajnálom a fáradságot, hogy akár egész könyvtárt is átkutassak az állítás helyes vagy nem helyes voltának kiderítésére, vagy hogy úgy hazai, mint külföldi szaktekintélyeknek felvilágosító nézetét s utbaigazítását kikérjem s tárgyilagos, mivel emberekhez illő eszmecséret előidézzek; de a személyeskedés posványába senkit sem követhetek.*

Mínthogy Z. ur a »Méh. Közl.« f. é. 23. sz. 310. lapján azt

* Az elvek harcában a személy iránti rokon- vagy ellenszenv minket se vezethet. Ennek igazolására a nyilvánosság előtt már több, mint két évtizedre terjedő működésünkre merünk hivatkozni! — Csak ezen egyedül helyes elv érvényesítése vezethet biztosan a célhoz, a hol a jobbat, helyesebbet és az igazat (ennek nincs comparativusa) baráti kezét fogva üdvözölhetjük. — Ezt kötelességünknek tartottuk jelezni, hogy igazolva legyen: miért nyit lapunk az ellenvéleményeknek is tért! — Mi N. S. cikkében nem is láttunk személy harcot. Ha ilyet is látunk, azt tartózkodás nélkül mellőzzük, bárki írta is. Szerk.

mondja, hogy ha megnyugtathatna az iránt, hogy az olvasó közönség s a t. szerkesztőség nem veszi türelmével való visszaélésnek, ő kész lenne a vitás körülményekre vonatkozó naplójegyzeteit közzé tenni: kérem a t. szerkesztőséget, adjon Z. urnak erre, valamint arra is alkalmat, hogy a használt állítólagos Neiszer-féle összetett hármaskaptárak pontos leírását megismertethesse s hogy ezen ügyre minél több világosság vettessék s az okulni kívánó méhészek, valamint és főképen a pártatlanul ítélő s kellő tudományos képzettségű méhészek is tárgyilagosan s alaposan megvitathassák.

A kaptárügy t. i. épen nem oly jelentéktelen mellékes kérdése a méhészetnek, melyet a gyártás vagy kereskedés kényelme vagy csupa költségkimézés szempontjából egyformásítani czélszerű lehetne. De nem is oly kérdés, melyet oly szerény vagyoni körülmények közt élő méhészek, minők az elemi tanítók, eldönteni bírnának; mert vagyoni tehetségüket túlhaladó tanulmányozást, pénzáldozatokkal járó s előre megállapított terv szerint gondosan végrehajtandó tudományos kísérletezést vesz igénybe, többnyire oly időben, melyet a tanító az iskolában tölteni köteles. Tapasztalati, esetleges megfigyelési adataival azonban minden méhész járulhat e kérdés megoldásához, a ki félretesz minden személyes érdeket és hűságot s a gondosan, czélszerű módon tett esetleges kísérletekre vonatkozó minden körülményt, mely befolyással lehetne, pártatlanul s tárgyilagosan leír s közzé tesz.

Főképen ezt szeretném elősegíteni. Ha majd bőséges, változatos, értékes és kifogástalan adatokkal bírunk, fognak oly méhészek is találkozni, a kik alapos természettudományi s méhészeti szakismeretekkel, valamint elegendő vagyonnal is bírván, költséget sem fognak kimélni, hogy az előkészített kérdést lehető alapossággal az eldöntés felé vihessék. *

Addig is, úgy hiszem, az ügy tárgyilagos megvitatása minden okulni s haladni óhajtó méhéset érdekkel s ilyenek nagy érdekel s figyelemmel olvassák s tanulmányozzák nem csak a hosszú tanulságos cikkeket, sőt több kötetből álló szakműveket is.

Neumann Samu.

* Czikkiró urnak ezen sorokban irt tételeit feltétlenül magunkévá tesszük s felkérésének okvetlenül eleget is teszünk. Kérjük azért a kérdés alatt levő t. méhészeket, hogy a jelzett elv szem előtt tartása mellett lapunkat b. tanulmányaikkal keressék fel!

Szerk

Irodalom.

A magyar méhészet múltjáról.

Irta *Dr. Rodiczky Jenő*, több méhészeti egyesület tiszteletbeli tagja.

E jeles műből egyes érdekes adatot mutatunk be t. olvasóinknak:

A méh, ezen talányszerű lény, melyről a görög-római mythos azt tartotta, hogy istenek nemzették, a legrégibb idő óta magára vonta a bölcselőket, természettudósokat, költőket és a gondolkodó emberek figyelmét.

Magyar költőink közül: Arany és Tompa, Vörösmarty és Vajda, Szemere és Lévy; a meseköltő Kiss János, az epigrammisták Szentmiklósy és Tóth Lőrincz stb. Pázmány Péter a XVII. század legnagyobb próza-írója is érdekes hasonlatban szólt a méhről.

A mint őseink hazánkban megtelepedtek és a keresztény hitre tértek, nyomban fölvirágozott a házi méhtenyésztés, kivált kolostorok és templomok közelében; nem hiába, hogy a katolikus kultusz terjedésével a viaszfogyasztás is fokozatosan emelkedett. Ujabb ösztönzést talált a méhészkedés az u. n. századoknak a Szepességbe és Erdélybe történt bevándorlásával, a mennyiben ezeknél csakhamar a nyers méhtermékeket földolgozó iparok keletkeztek és gyors virágzásnak indultak.

Az Árpádok korában a méhészetnek a legrégibb fölemlítését I. István királynak 1019. évről szóló adománylevelében találjuk, melynek értelmében meghagyja, hogy a zalavári apátságot földjei, szőlői, halászata és méhtartásában (apes plancis) senki ne háborgassa. Ezen okmányból azt is megtudjuk, hogy az apátságnak a Dráva vidékéről évenként tizenkét font viasz (Item in Draava duodecim libras cere) járt. I. András királynak 1055-ről szóló egyik alapító levelében nemcsak méhesekről, hanem a méhek gondozóiról (In apibus et ipsorum custodibus) történik említés; hasonlóképen a pécsváradai apátság (1015), a veszprémvölgyi apáczaárda (1025), a szentbenedeki apátság (1075) alapító leveleiben, valamint IV. Bélának 1264-ben kelt adománylevelében is szó van a méhek gondozásával megbízott egyénekről — »apes custodes, curatores apiarios, röviden apiarii vagy mellidatores, de nem a »mellificus, cidellarius«

vagy épen »Zeidler« elnevezrsekkel, mint azok a középkori Németországban szokásosak voltak.

Annak magyarázata, hogy a méhészek külön osztályul az Árpádok kora legrégebb okirataiban említettnek, abban keresendő, hogy a kolostorok már akkor is nagyobb kiterjedésben üzték a méhészetet, mi abból is kitetszik, hogy pl. a tihanyi apátság 50, a dömösi 60 »apium vasa«-t birt. De hogy világiak is nagyobb mennyiségű méheket birtak, kitetszik abból, hogy II. Géza meghagyásából Roger sicíliai királyhoz kiküldött Adalbert, mielőtt utnak indult volna, harmincz méh törzséről (cum examinibus apium) rendelkezett; mi több, egy a királyi kamarai levéltárban őrzött IV. századbeli okmány tanúsága szerint Baranyamegyében királyi méhészek is léteztek, kik a bodvölgyi fiossésionak 1370-ig tulajdonában voltak.

Azon mértékben, melyben a méhészet terjedelemben nyert, a munkamegosztás is nagyobb mérőeket öltött, fölszínre lépven külön foglalkozásul a viaszcsinálók (cerarii) és a méhsőr-készítők, valamint a mézes-bábosok.

A méhészetnek Erdélyben való nagy nemzetgazdasági jelentőségére mutat azon körülmény, hogy a fukar I. Rákóczy György azon igyekezett, hogy méz- és viaszkereskedést maga részére monopolizálja, mely kívánságára az engedékeny erdélyi rendek az 1631-diki országgyűlésen tényleg rá is álltak.

Egy évtized mulva Mária Terézia patense és a hozzá függesztett instrukció által a méhészetnek egy szabadságlevelet szolgáltattott ki.

II. József a méhészet iránt nem érdeklődött oly mérvben, mint anyja s ő annak némely intézkedéseit meg is szüntette, az előbbi évtized ösztönzései megtermették gyümölcseiket, mert habár tulzásnak véljük is Czövek abbeli állítását, hogy egyedül a Bánságban 1787-ben 2,000.000 millió frtot jövedelmezett a méhészet, s bár talán ahhoz is szó férhet, hogy az erdélyi méhészek méz utáni jövedelmük 1800-ban 1.886,864 forint volt: annyi tény, hogy az 1796-iki méz- és viasz-kivitelünk értéke 759.896 frt 32 krt képviselt, mivel szemben csak 26.315 frt 50 krnyi bevétel éllott. Egyedül a Fiumén át kivitt méz értéke 1790-ben 103.843 frtot, a viaszé 92.824 frtot tett; tehát a kiviteli érték 196.667 frtra rugott.

A méhészkedés jövedelmes voltát némelyek számadatokkal iparkodtak bizonyítani, mint Marton Gábor, ki könyvet is irt a méhészetről s gyakorlata eredményeit egy külön vizsgáló-bizottság elé terjesztette, mely azokat verificálta. Ezek szerint az illető 1810-ben 20 frtért megvett egy méhcsaládot, melyek után 3 raja lett. 1811-ben ezek közül kettőt leölvén, 50 font mézet nyert, melyet 7 frt 30 kron értékesített. 1812-ben már tizenkét, 1813-ban huszonnyolcz népet birt, melyek közül tizenkilenczet magul meghagyván, egyet elajándékozván, a leölt kasok után mézben és viaszban 64 frt bevétel volt. 1814-ben népeinek száma negyvenre emelkedett, melyek közül huszonhetet átelelt, tizenháromért 288 frt jövedelmet nyert. 1815-ben népeinek száma 44 volt s ez évben méz utáni jövedelme 380 frtra rugott.

Ezek alapján öt évi tiszta hozamát 1266 frt 30 krba számította ki. Az ilyen föllengző kimutatások azonban nem voltak képesek a mezőgazdaság poezise iránt nagyobb érdeklődést kelteni, mert jóllehet Csaplovits a huszas évék végén azt írja, hogy hazánkban számos czélszerűen berendezett méhes és sokféle méhkas található, szeme előtt aligha nem csak néhány »méhkedvelő« berendezése lebeghetett, mert bizony a méhészek tulnyomó többsége az Alföldön csakis harang alakú szalmakasokban gyakorolt »more patrio« rajzó méhészkedést, míg a felső-magyarországi »törzsök-köpiük« és »bödönök« körül némely tót barkácsolók ügyetlenkedtek. Egyedül a Bárczaságból van nyoma, hogy ott a gyakorlattal helyesebb elmélet párosult s itt a pohánkavirág kihasználása végett vándorméhészetet is űzte. De hát hogy is lett volna a dolog másképen, a mikor 1823—1832-ig a pesti piacon a méz bécsi mázsájáért elért ár csak 14 frt 17 kr. volt és a nógrádi-gömöri kereskedők, kik a nyers méz beszédésére az u. n. »Honigschlag«-ra faluról-falura jártak, versenytől nem tartván, annyit ígértek a mézért, a mennyit éppen akartak, kisebb mennyiségeknél csak cserekereskedést űzván, apró iparczikkeket (tűket, gyűrűket stb.) adván mézért cserében, mi által a termelő kétszeresen veszített.

Vegyesek.

— *T. olvasóinkat* ismételve is kérjük, hogy tagsági díjaikat és előfizetési hátralékaikat kiegyenlíteni, illetve megújítani szives-

kedjenek. Mi csak nagy ritkán zaklatjuk ily felhívással t. olvasóinkat s ha ezt most mégis megtenni kénytelenek vagyunk: tekintsék a körülmények kényszerítő kifolyásának. — Hisz tudja mindenki, hogy a rendes kiadások mellett s ezeken kívül ez évben a hazai érdekek szolgáló nemzetközi kiállítás oly terheket rótt vállainkra, melyeket elviselni közös kötelességünk.

— A „*Méhészeti Közlöny*“ szerkesztőségét illető levelek ezután: Ó-vár, Bástya-utca 9. szám alá czimzendők. — Kérjük e hírünket becses figyelmükbe venni.

— A *kiállítási emlékkönyv* érdekében ismételve kérjük t. olvasóinkat, hogy Kócsi-Mayer Gyula urnak nagy buzgalmát igazoló felhívását — lásd a 23-ik számot — kellő méltatásban részesítsék.

— A *Baross Gábor-szoborra* szánt összegeket is szíveskedjenek t. olvasóink még ez év végeig a Méh. Közl. szerkesztőségéhez beszolgáltatni.

— A *maros-ludasi méhészkör* buzgóságát igen szépen jellemzi azon hektografrozott meghívó, melyet az ott tartatni szokott előadások alkalmából messze vidékre elröpítenek. A legutóbbi alkalommal az itt következő program csalogatta a méhészt Maros-Ludasra: *Tárgysorozat*: 1. »A méhészetről általában«, felolvasó Benkő Benedek, köri alelnök. 2. »A méhek társadalmi élete«, felolvasó Horváth János, köri titkár. 3. Általános eszmecsere a méhészet köréből. 4. Különféle méznemek és mézlikőrök ízlelés által való összehasonlítása és megbirálása a jelenlevők által. Maros-Ludason, 1892 december 4-én.

A maros-ludasi méhészkör.

Szerkesztő póstája.

Br. A. B. urnak. A „M. Méh“ 12. sz.-ban hozzám intézett felszólítást t. szerkesztő-utódom készséggel fogja teljesíteni. Fogadja nagyrebecsülésem ki nyilvánítását s köszönetemet a közügy érdekében tett szives fáradozásáért, midőn e lapokban tett reflexiót b. figyelmére méltatva, az irt cikkben ily öröndetes tényt konstatál. — J. K. urnak. Apcz. „A méh és világa“ még nem jelent meg; de azt a jeles író már teljesen nyomda alá rendezte s reméljük, hogy a mű már soká nem fog vártni magára. — Egyébiránt ez tígyre vonatkozólag a „M. K.“ tájékoztatni fogja a t. közönséget.

Pénztárnok nyugtázása.*)

II Tagdíj fizettek :	Sztuhlik Lajos	V. Mészáros Endre
	Thamó Gyula	Dr. Mezei Ödön
a) Rendes tagok:	Tönkő Imre	Molnár Károly II.
Apáthy Miklós	Tordai Samu	Molnár Károly III.
Barkó Ferenczné	Voda József	Mussong Gyula 1891—2.
Bartha László		Nagy János I.
Csere Lajos	b) Kőri tagok:	Nuszbeck Sándor
Csiki Lukács	Csergő Venczel	Pápay Ignác 1891—2.
Deák Ignác	Doros György	Platta Antal
Fitz Bódog	Egner Károly 1890.	Radler Hedvig
Fadgyas Sándor	Fazekas Lajos	Schossberger Jakab
Frauczen Mihály	Gaudi András	Sebesi Ákosné
Hory Béla	Gergely Ferencz	Solymosi Endre
Hussovsky Péter 1891—2.	Hirschfeld Sándor	Dr. Szabadi Ferencz
Incze György	Hlatky Vilmos	Szigethy István
Komenda István 1892—3.	Holiczer Nándor	Szilágyi Rezső
Köváry Mihály	Kassai Akos	Turai Vincze
Sipos György	Lányi Imre	Valló János
Szász Ferencz (I)	Lucs Ferencz	Valló Vincze
Székely Jenő	Macskási Ignác	Népipiskola, Oláh-Lápos

* Ezen rovatot t. tagtársaink saját érdekükben is figyelemmel kíséрни sziveskedjenek.

A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt, kőri tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak Gebhardt Döme méhész-egyleti pénztárnoknak küldendők Kolozsvárt A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Alapszabály 4. §.)

Szerkesztésért felelős: **Turesányi Gyula.**

Hirdetés.

IPSZER MÁTYÁS

bádogos

Budapesten, Sebestyén-utca 6. sz. a.

ajánlja az általa feltalált, kis helyet igénylő

„MÉZPERGETŐIT.”

ÁRA: 4 rámacskára berendezve . . . . 8 frt.

8 rámacska mézeslöp kipergetésére 10 frt.

Nyom. Gámán J. örök. Kolozsv.